

ස්ත්‍රී ලිංග ඒක වචන උක්තය සහ අතීත බහු වචන ආබ්‍යාතය

පුංචි බණ්ඩා ඒකතායක

මෑත කාලයේ සිංහල ව්‍යාකරණ ආචාර්යවරයන් විසින් භාවිතයට ගනු ලැබෙන උක්ත ආබ්‍යාත යෝගය හා සම්බන්ධ එක් විශේෂ රීතියක් පිළිබඳ ව ඓතිහාසික කරුණු පරීක්ෂා කර බැලීම හා නිගමනයක් ලබා ගැනීම මේ ලිපියේ අරමුණයි.

ස්ත්‍රී ලිංග උක්තය ඒක වචන වුව ද අතීත ආබ්‍යාතය බහු වචන මැ වෙයි.

(මුනිදාස කුමාරතුංග, 1963, 275 පිටුව)

ඉහත ප්‍රකාශනයෙහි දක්වෙන ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන නාම පද සමග අතීත බහු වචන ක්‍රියාව ගැලපීමේ න්‍යායය වර්තමානයේ ව්‍යාකරණ අධ්‍යයනයෙහි මුල් බැස ගත් සිද්ධාන්තයක් වී තිබෙන අතර පාඨශාලීය ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථවල¹ ද උගතුන්ගේ පර්යේෂණවල² ද විවිධ ආකාරයෙන් විග්‍රහයට භාජන වූ කාරණයක් බවට ද පත් ව තිබේ. එහි දී 'ශුද්ධ ආබ්‍යාතය' යන නමින් හැඳින්වෙන ක්‍රියා වර්ගයේ ප්‍රථම පුරුෂ බහු වචන රූපය භාවිතයට ගැනීමටත් 'නාමාබ්‍යාතය' යන නමින් හැඳින්වෙන ක්‍රියා වර්ගය එසේ 'නො යෙදීමටත්' උපදෙස් ද ලබා දී තිබේ.³

සිදත් සහරාවේ දී 'කිරිය' යන වචනය යටතේ ඇතුළත් කර ඇති කරුණු ආබ්‍යාතය, නාම ක්‍රියා (නාමාබ්‍යාතය) සහ නිපාත ක්‍රියා⁴ යන විවිධ සංඥා නාමවලින් කොටස් වශයෙන් හඳුන්වා තිබීම නිසා ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන නාම පදයක් සම්බන්ධයෙන් යෙදිය යුතු ක්‍රියා පදය කුමක් ද යන්න තව දුරටත් ව්‍යාකූල තත්ත්වයකට පත් ව තිබේ. මේ නිසා මේ වැනි උක්තාබ්‍යාත යෝගයක් සම්බන්ධ ඓතිහාසික තත්ත්වය පරීක්ෂා කර බැලීම මේ පිළිබඳ නිගමනයක් ගැනීම සඳහා ප්‍රයෝජනවත් වේ.

ක්‍රි. ව. 8-11 සියවස් අතර රචනා වී ඇතැයි සැලකෙන සීගිරි ගී අතර ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන නාම පද සමග ගත, කළ ආදී ක්‍රියා පද භාවිත වී තිබේ. එවැනි ක්‍රියා පදවල ඓතිහාසික පරිණාමය විභාග කළ මහාචාර්ය පරණවිතාන සංස්කෘත භාෂාවේ කෘත, ගත ආදී කෘදන්ත නාමවලින් කළ, ගිය ආදී ක්‍රියා පද සිංහලයට පැමිණ ඇතැයි පවසයි (Paranavitana, S. 1956¹, No; 437-438, p. cxxxv)

තව දුරටත් කරුණු දක්වමින් වුයු < භූත, අයෙ < ආගත, කී < කථික කළ < කෘත, ජන < ඥාත, බැලි < භාලිත, ගත් < ගෘහිත ආදී වශයෙන් කෘදන්ත පදවලින් සිංහලයේ අර්ථ ක්‍රියා පරිණාමයට පත් ව ඇති අවස්ථා පැහැදිලි කොට දී තිබේ. එයින් පැහැදිලි වන්නේ සංස්කෘතයේ අතීත කෘදන්ත පදවලින් පරිණාමයට පත් නාම පද සිංහලයේ දී ක්‍රියා ප්‍රත්‍යය එකතු වී අවභ (<ආගතෝස්මී), කීමෝ (< කථිතා:ස්ම:) ආදී වශයෙන් භාවිතයට ගන්නා ලද බව යි. ඇතැම් විට ක්‍රියා ප්‍රත්‍යය නො යෙදුණු රූප සිංහලයේ අර්ථ ක්‍රියා හැටියට ම යෙදී තිබේ.

‘මහනෙල සපුකුසුමක අතිනි ‘ගත හෙළිල්ලඹුයුක’ (Paranavitana, S. 1956¹¹, p. 18)

මෙහි ‘හෙළිල්ලඹුයුක’ යන ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචනය සමග යෙදී ඇත්තේ ‘ගත්තී’ යන අර්ථය ඇති ඒක වචනය අර්ථ ක්‍රියා ශබ්දය යි.⁵

ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන උක්තයට අතීත කාල ප්‍රථම පුරුෂ ඒක වචන ක්‍රියා පද භාවිත වූ අවස්ථා ද සීගිරි ගී අතර ඇත. එසේ යෙදුණු ‘බැලි, වී කළේ’ යනාදිය ප්‍රථම පුරුෂ ඒක වචන පද යි.⁶

‘බිණියි නො හොයි මෙ බැලි රන්වන් තන බමා’ (1956¹¹, p. 73)

‘වී තද සෙ රන්වනක්’ (1956¹¹, p. 67)

‘මේ දන සුක කළනි නොමො නො (යෙ) ත් (හයි) කන් කළෙය් මො’ (1956¹¹, p 66)

‘... මො නිල් උපුලෙ පැහැ බැලවී ය මග....’ (1956¹¹, p. 154)

එහෙත් මෙහි දී ගැටලුවට ලක් වී ඇත්තේ ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන පද සමග යෙදී ඇති උකාරාන්ත අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද යි, එනම්: ලැගු, සැරහු, ගුලු, බැලු ආදිය යි. මේවා සංස්කෘත භාෂාවේ අතීත කෘදන්ත පදවලින් බිඳී ආ ඒවා බව පරණ විතාන පැහැදිලි කරයි.⁷

මේ කරුණුවලින් අනාවරණය වන්නේ සීගිරි ගී රචනා කළ කවියන්ගේ ව්‍යාකරණ ප්‍රයෝග අතර ස්ත්‍රී ලිංගික නාම පදවල ප්‍රථමා විභක්ති ඒක වචන රූපවලට අතීත කාල ක්‍රියා පද භාවිත කිරීමේ දී බහු වචන ‘අඛ්‍යාතය’ යෙදීම පිළිබඳ රීතිය භාවිත වී නැති බව යි.

අනුරාධපුර යුගයේ රචිත යැයි සැලකෙන ධම්පියා අටුවා ගැටපදයේ ද ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන නාම පද සම්බන්ධයෙන් අතීත කාල ඒක වචන ක්‍රියා සහ අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද යන වර්ග දෙක පමණක් භාවිතයට ගෙන තිබේ.

‘පාසාදිකා, දුටුවන් සිත් ප්‍රසාද කරනුවී’ (හෙට්ටිආරච්චි, 1974, 66 පිටුව)

‘දස්සනියා, දක්නට නිසි වී.’ (1974, 162 පි.)

ඉහත උදාහරණවල පාසාදිකා සහ දස්සනියා යනුවෙන් දක්වා ඇති ස්ත්‍රී ලිංගික ප්‍රථමා විභක්ති ඒක වචන නාම පදවල අර්ථය පැහැදිලි කොට ඇත්තේ... කරනුවී... නිසි වී ආදී ඒක වචන ක්‍රියා පදවලිනි.

අතීත කාල ක්‍රියා පද වෙනුවට අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද භාවිත කළ අවස්ථා ද මෙහි ඇත.

‘හෝ එ නමින් කාණු නම් වැ පාළ වුවැ එයින් ඇය මවු කාණු මාතා නම් වුව යෙත්.’ (1974, 148 පි.)

පාලියේ අතීත කාල ප්‍රථම පුරුෂ ඒක වචන ක්‍රියාවට අර්ථ ක්‍රියා ඒක වචන පදයකින් අර්ථ කථනය කළ අවස්ථාව විශේෂ ස්ථානයකි.

වෙරවෙග සමුස්සාහිත මානසා, කෝප බෙලෙන් හුවන ලද
සිත් ඇත්තී; පක්ඛන්දි, ජීවු. (1974, 28 පි.)

පාලියේ අනාගත කාල ක්‍රියා රූප යෙදූ ස්ථානවලට ද
සිංහලයේ දී ඒක වචන අර්ථ ක්‍රියා රූපයෙන් අර්ථ සැපයූ
අවස්ථා ඇති බැවින් ජීවු යන රූපය අර්ථ ක්‍රියා ශබ්දයක් බව
නිසැක ය.

අතීත කාල ප්‍රථම පුරුෂ බහු වචන රූපය සහ අර්ථ ක්‍රියා
රූපය, රූප වශයෙන් සමාන වුවත් භාවිතය සහ අර්ථය අතින්
සමාන නො වේ.

පුජිතෝ හෝති, පුදන ලදු වෙයි. (1974, 139 පි)

මෙහි 'ලදු' යනුවෙන් යෙදූ රූපය පුරුෂ ලිංගික අර්ථයක්
දීම සඳහා යොදන ලද්දකි. අතීත කාල බහු වචන ක්‍රියා රූපයක්
නො වේ. මේ අනුව ධම්පියා අටුවා ගැටපදයේ දී ද ස්ත්‍රී ලිංගික
ඒක වචන රූපය සඳහා අතීත කාල ඒක වචන ක්‍රියාව හෝ ඒක
වචන අර්ථ ක්‍රියා රූපය ම හෝ භාවිත කළ බව තහවුරු වේ.

ස්ත්‍රී ලිංගික නාම පද ලෙස සැලකෙන රූ, විදුලිය වැනි
වචන සමග අතීත කාල ඒක වචන ක්‍රියා රූප යෙදූ අවස්ථා
සියබස්ලකරේ ද දක්නට ලැබේ.

දිගු වි මැයි මෙ රූ... (ඥානසීහ හිමි, 1964, 27 පි.)

ගෙනෙ බඳ විදුලිය පැරදි..... (1964, 28 පි)

මීට අමතර ව කළ, ලද, ආදි අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද ස්ත්‍රී ලිංගික
නාම පද සමග භාවිතයට ගත් අවස්ථා ද තිබේ.

...එ කොමල මුහුලු-එසඳ මන විසබඳ කළ (1964, 21 පි.)

කලතුරු ත මෙ පොළෝ-සියහ බුජභ සසභ ලද (1964, 27 පි.)

ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන නාම පද සමග අතීත කාල ක්‍රියා
පද භාවිතයේ දී බහු වචන රූප භාවිතයට ගෙන නැති බව මේ
වැනි ස්ථානවලින් ද පැහැදිලි වේ.

විශුද්ධි මාර්ග සන්නයට වඩා පැරණි ග්‍රන්ථයක් වූ ද භාෂා ලක්ෂණ අනුව පොලොන්නරු යුගයට ඇතුළු කළ යුතු වූ ද වෙසතුරුදා සන්නයෙහි⁹ ද ස්ත්‍රී ලිංග ඒක වචන උක්තයට අතිත කාල ඒක වචන ක්‍රියා රූපය යෙදූ අවස්ථා තිබේ.

- 'මද්දී, මද්දිය.... ඉතිරි පිහිටෙක් නම් නැතැයි කී.' (හෙට්ටිආරච්චි, 1950, 13 පි.)

'බ්‍රාහ්මණි, බැමණිය... හෝති මා කුපිතා අහුති ආහ, පිත්චන මට නො කිපෙයි කී.' (1950, 47 පි.)

'මද්දී, මද්දී.... නෙවස්ස හකුටි, ජරා බමුණන්හට මා දෙන සේකැයි රෝෂ නො ම වී: න සන්ධියති, දුර්මුඛ ද නො ම වී.' (1950, 104 පි.)¹⁰

මේවා අශුද්ධ පාඨ යැයි බැහැර කිරීමට නම්, පැරණි යෙදුම් ප්‍රතික්ෂේප කොට නූතන ප්‍රයෝග පමණක් නිවැරදි යයි තීරණය කළ යුතු වේ. එහෙත් ඉතා ම පැහැදිලි ඒක වචන ක්‍රියා පද අතිත කාලය සම්බන්ධයෙන් යොදා ඇති මෙ වැනි තැන් දැනට සම්මත නූතන භාෂා ප්‍රයෝගවල සාවද්‍ය භාවය තේරුම් ගැනීමට යෝග්‍ය වේ.

ඇතැම් විට අතිත කාල ඒක වචන ක්‍රියාවන් ඒක වචන අර්ථ ක්‍රියාවන් භාවිතයට ගත් තැන් ද එහි ම දක්නට ලැබේ.

'ලක්බණා, මද්දී: පුත්තේ සංගම්ම, දෙදරුවන් දක: ආනන්දී, සතුටු වී.විත්තා සුමනා, ප්‍රීති සොමිතස් දු ඇති වූ.' (1950, 127 පි)

මෙහි එකම කර්තෘට 'වී' 'වූ' යන රූප දෙක ම භාවිත කොට තිබීමෙන් පෙනෙන්නේ එකක් අතිත ක්‍රියාව බවත් අනෙක ඒක වචන අර්ථ ක්‍රියාව බවත් ය.

ඒක වචන කර්තෘට ඒක වචන ක්‍රියාවන් බහුවචන කර්තෘට බහු වචන ක්‍රියාවන් යෙදීමේ සාමාන්‍ය නීතිය ඇතැම් ස්ථානවල යොදා ගෙන 'හුණ', 'හුණහ' යන ක්‍රියා පද දෙක භාවිතයට ගෙන ඇති ස්ථාන ද තිබේ.

මද්දී ව දුරතෝ සොන්ටිමාගනෙ පුත්තකෙ දිස්වා, දුර රට සිට සුවයෙන් ආ දරුවන් දක: වාරුණී ව, රහ පිවියක සෙයින්-යක් දෙසියක සෙයින්: පවේධෙන්කී, වෙවිලමින් දිව ගොස් හුණ: දරුවෝ ද අවුදු ඇ පිට හුණහ. (1950, 124 පි.)

මෙහි දරුවෝ යන බහු වචන පදයට 'හුණහ' යන බහු වචන ක්‍රියාව ද මද්දී යන ඒක වචන නාම පදයට 'හුණ' යන ඒක වචන ක්‍රියාව ද භාවිත වී ඇත. ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන නාම පදය සම්බන්ධයෙන් විශේෂ රීතියක් ක්‍රියාත්මක වූයේ නම් මෙ වැනි ස්ථානයක පැහැදිලි ව ම 'හුණහ' යන බහු වචන රූපය 'මද්දී' යන පදයට ද සම්බන්ධ කොට යෙදිය යුතු ය.

පාලි අතීත කාල ඒක වචන ක්‍රියා රූපයට අර්ථ ක්‍රියා ඒක වචනයෙන් සිංහල අර්ථ ලබා දුන් ස්ථාන ද මෙහි තිබේ.

මැදි රදු.. ජමා, පොළොවු: පපති, රන් කෙහෙල් රුකක් මෙන් හුණු (1950, 100 පි.) මෙහි 'හුණු' යන පදය බහු වචන ක්‍රියා පදයක් සේ ගිණිය නො හැකි ය.¹¹ ධම්පියා අටුවා ගැටපදයේ 'පක්ඛන්දි' යන්නට 'ඒවු' යනුවෙන් ඇරුත් දුන් අවස්ථාව මීට සමාන ය.

අතීතය කාල බහු වචන ක්‍රියා රූපය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය පැන නගින්නේ උ හෝ උෟ හෝ අක්ෂරයකින් අන්ත වන අර්ථ ක්‍රියා රූප සම්බන්ධයෙන් පමණි. කිවු (1950, 19 පි.), වැදු (1950, 123 පි.), වු (1950, 124, 127 පිටු.) ආදිය සම්බන්ධයෙනි. එහෙත් ආකාරාන්ත අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද සම්බන්ධයෙන් මේ ගැටලුව පැන නැගී නැත. ඊට හේතුව නම් පසු කාලයේ සිදත්සහරාව ඉදිරිපත් කළ ස්ත්‍රී ප්‍රත්‍යයයක් වන උෞ යන්න දුනු ආදි රූපවල භාවිත වී ඇති අවස්ථාව නූතනයත් බැහැර කොට තිබීම යි. වෙසතුරුදා සන්නයේ ආකාරාන්ත අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද පැහැදිලි ව ම යෙදී තිබේ.

'සබ්බංග සෝභනා මද්දී, සච්චි අභිත් හොබනා වු මද්දි... පක්කාමි, ගියා.' (1950, 35 පි.)

'සා, මැදි: ... පුල් පියුමක් වැනි වෙසතුරාගේ මුහුණ බලමින් සිටියා.' (1950, 104 පි.)

‘ගියා, සිටියා’ වැනි ක්‍රියා පද එක වචන බවත් උ/ඌ අන්ත අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද පමණක් බහු වචන ශුද්ධ ආබ්‍යාත පද බවත් නූතනයෝ පිළිගනිති. නූතන ග්‍රන්ථ සංස්කාරකයන් තමන් පිළිගත් නීති රීති යටතේ පැරණි ව්‍යාකරණය වෙනස් කළ අවස්ථා ද මෙහි දී සැලකිල්ලට ගත යුත්තකි. පුස්තකොල පොත් තුනක (ABC යනුවෙන් දක්වේ) පිළිවෙළින් ‘කලා, කළ’ යනුවෙන් සටහන් වී ඇති අතීත කාල ක්‍රියා පදයක් ‘කළහ’ යනුවෙන් වෙනස් කළ අවස්ථාවක් මෙහි තිබේ.

‘ඒ චූසතී නම් බියෝ... ගැබින් බිහි කළහ.’ (1950, 5 පි.) පැරණි සම්මතය හඳුනා ගැනීමට ඇති අවස්ථාව නූතන සංස්කරණයෙන් නැති වී ගොස් තිබේ. ‘කලා, කළ’ ආදී අර්ථ ක්‍රියා රූප වෙනස් කිරීමට තරම් හේතුවක් නැතත් තමන් පිළිගත් මතයක් නිසා ‘කළහ’ යනුවෙන් යොදන්නට ඇතැයි හැඟේ.

අමාවතුරෙහි ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන පද සමග බහුල ව දක්නට ලැබෙන්නේ ‘කලා, ගියා සිටියා, කීව, පිව, බැලුව, වුව, නික්මුන, පුළුවුන’¹³ ආදී අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද යි.

‘හෝ... සුභාතාවට සැළ කලා.’ (සෝරක නාහිමි, 1972, 16 පි.)

‘හෝ මම මැ පුතු ගෙණ එමියි නික්මුන.’ 1972, 90 පි.)

මේ අතර ඉතා පැහැදිලි ඒක වචන ක්‍රියා පද ද භාවිත වී තිබේ.

‘මී ඔහු දක... ඇස් දොවී.’ (1972, 42 පි.)

සංස්කාරකයන් ‘කලා’ යන රූපය ගෞරවාර්ථය සලකා ‘කළහ’ යනුවෙන් සැකසූ තැන් ද තිබේ.

‘එකල්හි දේවී පිබිදූ රජහට සැළ කළහ.’ (1972. 06 පි.)¹⁴

ධර්මප්‍රදීපිකාවේ ද ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන උක්තයට බහුල ව භාවිත වී ඇත්තේ ලදු, කලා, පැව, කියු, පුළුවුත්, ගියා ආදී අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද යි.

‘හෝ ඔව්හට ගර්හග්‍රහණ කොට පුතකු ලෙද. (විමලවංස හිමි, 1967, 95 පි.)

‘මල්ලිකා දේවී... වැද සරණ ගියා. (1967, 137 පි.)

ග්‍රන්ථ සංස්කාරකයන් ‘කිව’ ආදී වචන වෙනුවට ‘කියු’ වැනි පද යෙදූ අවස්ථා ද තිබේ.

‘උපාසිකා... මෝහට කළමෝ නොවම්හයි කියු. (1967, 105 පි.) මෙහි අධෝලිපිය ‘කිව’ යන වචනය සඳහන් කරයි.

බුන්සරණ ගෞරවාර්ථය සඳහා බහුවචන අර්ථ ක්‍රියා සහ අතීත ක්‍රියා පද භාවිත කරයි. බිසවු, දේවී ආදී ඒක වචන නාම පදවලට ප්‍රථමා විභක්ති බහු වචන අර්ථ ක්‍රියා යොදා ඇති අතර අතීත ක්‍රියාව ද බහු වචනයෙන් ම යොදා තිබේ.

‘බිසවු කියන්නාහු..... සැක කොට පිළිවිස්සාහ. (සෝරත නාහිමි, 1966, 301 පි.)

‘මද්‍රි දේවී කියන්නාහු... ගෙහි හුන්නා වැනි යයි කීහ. (1966, 304 පි.)

මෙසේ බිසව්, දේවී ආදී වචන ගෞරව අර්ථයෙන් පිළිගැනීම නිසා ස්ත්‍රී ප්‍රත්‍යය ගත් අර්ථ ක්‍රියා රූප කියන්නී, සිතන්නී, ආදී වශයෙන් ඒක වචනයෙන් නො යොදා ‘කියන්නාහු, සිතන්නාහු’ ආදී වශයෙන් බහු වචනයෙන් යොදා අතීත ක්‍රියාව ද ප්‍රථම පුරුෂ බහු වචනයෙන් යොදා තිබේ.

ගෞරව අර්ථයක් නොමැති අවස්ථාවල දී ස්ත්‍රී ප්‍රත්‍යය ගත් අර්ථ ක්‍රියාව ද ඒක වචන වේ. එවිට ක්‍රියා පද ‘කිව, යැවුව, වන, උපන, දුට’ ආදී වශයෙන් යෙදේ.

‘මි එක් දවසක් පතුල් සෝදන්නී... මඳක් වියලි ගියා දුට. (1966, 213 පි.)

දේවී, බිසවු ආදී වචනවලට ක්‍රියාව යෙදූ ක්‍රමයට අනුව නම් මෙහි දී ‘දුටු’ යන්න යෙදිය යුතු ය. එහෙත් ගෞරවාර්ථයක් නොමැති නිසා ‘සෝධන්නී, දුට’ ආදී අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද ඒක වචනයෙන් යොදා තිබේ.

පටාවාරා පුවත දක්වද්දී මී යන පදයට කිව, නික්මුනා, යැවුව, වන, දුටු ආදී අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද ඒක වචනයෙන් යොදා ඇත.¹⁵ එහෙත් පටාවාරා ධර්මාවබෝධය ලබා ගන්නා අවස්ථාව දක්වන විට පමණක් ගෞරව අර්ථයෙන් අතීත කාල බහු වචන ක්‍රියාව යොදා ඇත.

“මී තුන් වයස නියත කළාහ.” (1966, 213 පි.)

ඵ්‍රසතී දේවියගේ පූර්ව උත්පත්ති කථාව කියද්දී පවා ගෞරව අර්ථයකින් තොරව ස්ත්‍රී ප්‍රත්‍යය ගත් පද ඒක වචනයෙන් දක්වා තිබේ.

“ඵ ස්ත්‍රී කියන්නී.... කවර පවෙක් කරන ලද්දේ දැයි කිව.” (1966, 292 පි.)

මෙයින් ද පැහැදිලි වන්නේ ගෞරව අර්ථය සඳහා පමණක් අර්ථ ක්‍රියා හෝ අතීත ක්‍රියා හෝ බහු වචනයෙන් තැබූ බව යි.

සහ සරණ ද මේ තත්ත්වය තහවුරු කරයි.

“එක් ගැහැනියක්... පාත්‍රයෙහි කිරි ඇවිස්නී.. කිරි වත් කළා ය.” (තෙන්නකෝත්, 1962, 31 පි.)

“එක්තරා කුල දුවක් තෑයන් බලා යන්නී... සිනා සි පුව.” (1962, 31* පි.)

සද්ධර්මරත්නාවලියේ දී මේ ව්‍යාකරණ ප්‍රයෝගය ඉතා ම ව්‍යාකූල ලෙස භාවිතයට ගෙන ඇත. ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන උක්තයට අතීත කාල ඒක වචන හෝ බහු වචන හෝ ක්‍රියා භාවිතය, අර්ථ ක්‍රියා බහු වචන රූප භාවිතය, වර්තමාන ක්‍රියාව බහු වචනයෙන් භාවිත කිරීම ආදී වශයෙන් විවිධ ක්‍රියා රූප යොදා තිබේ. ඇතැම් නූතන වියරණ ඇදුරන් දක්වන ශුද්ධ ආබ්‍යාත රූපවල ඒක වචන රූප¹⁶ ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන උක්තයට යොදා තිබේ.

“ඉක්බිති බැමිණි බමුණා මුහුණ බලා... කොයි දැයි විචාලී ය.” (සෞණවිමල හිමි, කිරිඇල්ලේ, 1971, 231 පි.)

‘ඒ තෙපුල් අසා බුද්දුත්තරාවෝ... කිය.’ (1971, 239 පි.)

ගෞරව අර්ථයක් ඇතත් නැතත් බහු වචන ක්‍රියා පදය යෙදූ තැන් ද තිබේ.

‘විශාඛා නැමැති පුත් සඳ ද... ගං බඩට ගියහ.’ (1971, 391 පි.)

‘මාගන්දී තොමෝ... කීහ.’ (1971, 241 පි.)

අතීත ක්‍රියා පද භාවිතයේ දී ‘නාමාබ්‍යාතය’ බහු වචනයෙන් නො තැබිය යුතු යැයි නූතනයන් කීව ද¹⁷ මෙහි එවැනි රීතියක් ආරක්ෂා වී නැත.

‘පියාණන් වහන්ස, බෙහෙත් දන්නෝ කවුරුදැයි විචාළෝ ය.’ (1971, 642 පි.)

‘මුඹ වහන්සේ ම පුතුන්ට බෙහෙත් දන්නා සේක් දැයි විචාළෝ ය.’ (1971, 743 පි.)

‘කියා ගෝතමී යන පදයට අදාළ ක්‍රියා පද හැටියට යොදා ඇති මේ බහු වචන අර්ථ ක්‍රියා¹⁸ නූතනයෝ නො පිළිගනිති.

ඇතැම් විට වර්තමාන ක්‍රියාව ද බහු වචනයෙන් යෙදූ තැන් තිබේ.

‘ඒ මල්ලිකා බීසවු... නැඹුරු ව සිට පය සෝධකි.’ (1971, 743 පි.)

බීසවු යන්න ගෞරවාර්ථයෙන් ගෙන එසේ යොදන්නට ඇත. එහෙත් එක ම කර්තෘට ඒක වචන සහ බහු වචන ක්‍රියා පද භාවිත කළ අවස්ථා ද පෙනේ.

‘ඒ තෙපුල් අසා බුද්දුත්තරාවෝ.. කිය.’ (1971, 239 පි.)

‘බුද්දුත්තරාවෝ... බණ කීහ.’ (1971, 239 පි.)

මේ කරුණුවලින් පැහැදිලි වන්නේ ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන නාම පදයකට අතීත හෝ වර්තමාන හෝ ක්‍රියා පදයක් භාවිත කිරීමේ දී පැහැදිලි තීතියක් මෙ කල අනුගමනය නො කරන ලද බව ය. ඒ නිසා ව්‍යාකරණඥයන් අතර ද මෙය ගැටලු සහිත කරුණක් වූ බවට සැකයක් නැත.

මේ කරුණු සම්බන්ධයෙන් කවි සිඵම්ණ කතුවරයා අනුගමන කළ සම්ප්‍රදායය පිරික්සීමේ දී නූතන සංස්කාරකයන්ගේ ඒකාකාරී ක්‍රියා පද භාවිතයක් සුලභ ව දැකිය හැකි ය. පත්, කළ, හළ, දුන්, ගත්, පෑ ආදී අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද, යෙදූ අවස්ථා අතර, උපකාරාන්ත ශබ්ද ද කැඳු, පියසු, වියු, දන්වු, නැරඹු ආදී වශයෙන් භාවිතයට ගත් කැන් රාශියක් ඇත. ඒ නිසා උපකාරාන්ත අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද අතීත ශුද්ධ ආබ්‍යාත ලෙස නම් කිරීමටත් නූතනයන් යොමු වී තිබේ. එහෙත් මේ සෑම වර්ගයකට ම අයත් ක්‍රියා පදයකට අර්ථ සැපයීමේ දී සන්නකරුවන් ඒක වචන අර්ථ ක්‍රියා ශබ්දවලින් අර්ථ සපයා තිබීම මෙහි ලා විශේෂ ලක්ෂණයකි.¹⁹ ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන නාම පදවලට සෑම අවස්ථාවක දී ම අතීත ශුද්ධ ආබ්‍යාතය බහු වචනයෙන් යෙදීමේ න්‍යායයක් ක්‍රියාත්මක වූයේ නම් අර්ථ සැපයුවත් අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද ම භාවිත කරන ලද්දේ කවර හේතුවක් නිසා ද? යන්න ගැටලුවක් වේ. එයින් පෙනෙන්නේ ද බහුල වශයෙන් ස්ත්‍රී ලිංගික නාම පද සම්බන්ධයෙන් අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද ඒක වචනයෙන් භාවිත කිරීම සිංහලයේ ක්‍රියාත්මක වන බවයි.

පුජාවලී කතුවරයා ද ගෞරවාර්ථය සලකා බහු වචන ක්‍රියා භාවිත කොට තිබේ.

‘මවු බියොවු.... කීහ.’ (ඤාණවිමල හිමි, 1996, 380 පි.)

‘එවේලෙහි බියොවු... හඬ හඬා නැවත ගියහ.’ (1996, 640 පි.)

‘එවේලෙහි සාමනේරී දන්වන්නාහු.. දන්වුදෑ ය.’ (1996, 596 පි.)

ගෞරවාර්ථයක් නැති අවස්ථාවල අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද භාවිතය පැහැදිලි ය.

එක් කුල ස්ත්‍රියක්... අවසරයක් දුන මැනවැයි කීව. (1996, 368 පි.)

උප වංස කතුවරයා ද මේ සම්බන්ධ ව ක්‍රියා මාර්ග කීපයක් ම ගෙන තිබේ. වරෙක ගෞරවාර්ථය සලකා බහු වචන අර්ථ ක්‍රියාව යොදයි.

විහාර දේවී... වැළැප සිටියෝ ය. (වනරත්න, 1986, 121 පි.)

ගෞරව අර්ථයක් නොමැති විට ඒක වචන ස්ත්‍රී ප්‍රත්‍යය ගත් පද සමග අර්ථ ක්‍රියා ඒක වචනයෙන් යොදයි.

එකියක්.... එකත් පස් ව සිට දන්වන්නී.... යනාදීන් කීව (1986, 59 පි.)

දේවී යන පදය හවිතයට ගැනීමේ දී නාමධාතුක ක්‍රියා අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද ද බහුවචනයෙන් ම භාවිත කොට ඇත.

ඒ විහාර මහා දේවී කාවන්තිස්ස රජ්ජුරුවන්ට ඉතා ම ප්‍රියයෝ ය. , මන වඩන්නෝ ය.

මේ තත්ත්වය යටතේ සිදත්සභරා කතුවරයා කාල හේදයට අනුව ක්‍රියා පද වර නැගෙන ක්‍රමයත් අර්ථ ක්‍රියා ශබ්දත් පැහැදිලි කර දී තිබීම²⁰ ඉතා වැදගති.

සිදත්සභරාවේ සමස් අදියරේ වෙසෙසුන් සමස් යටතේ උදාහරණ සැපයූ තැන මෙසේ දක්වේ.

හෙළිලි වීන් ම මැ අඹු වීන් හෙළිල්ලඹු. (ධර්මාරාම නාහිමි, 1902, 107 පි.)

මෙහි හෙළිලඹු යන සමාස පදයක් ඊට දී තිබෙන විග්‍රහයත් ගත් විට හෙළිලි සහ අඹු සහ ස්ත්‍රී වාචක පද දෙකට ම අතීත කාල ප්‍රථම පුරුෂ ඒක වචන ක්‍රියා රූපය වී යනුවෙන් යොදා තිබීම විශේෂයකි. 'අඹු' යන පදය 'සහයොත් සතුන්' ගණයට ඇතුළත් ස්ත්‍රී වාචක පදයක් බැවින් 'වී' යන ඒක වචන ක්‍රියා පදය විග්‍රහ වාක්‍යයට ඇතුළු කිරීම ගැටලුවක් වී නැත. පුරුෂ

අර්ථය ඇති සමාස නාම විග්‍රහ කිරීමේ දී 'වූයේ'²¹ යන්න සිදත්සභරාව භාවිත කරයි. ඒ අනුව හෙළිලි අඹු යන පදවලට යෙදූ 'වී' යන ඒක වචන ක්‍රියාව නිවැරදි භාවිතයකි.

මාතර මහා මන්තින්ද පිරිවෙතේ සිදත්සභරාව පුස්කොළ පොතෙහි මේ විග්‍රහ වාක්‍යය මෙසේ එයි.

'එළෙලි වීන් ඔම අඹු වීන් හෙළිල්ලඹු' (අංක 117 සහ 3047, කො පිටුව.) ඉහත සිදත් සභරා ප්‍රකාශනයට පුරාතන සන්නය අරුත් සපයා ඇත්තේ මෙසේ ය. 'හෙළිල්ලි වීන් ඔම ගෞරී වීන් ඔමය: අඹු වීන්, අම්බා වීන් ඔම නුයි හෙළිල්ලඹු නම් වේ' (බටුවන්කුඩාවේ පටිකුමා. 1872, 42 පි.)

සිදත් සභරා ලියන සන්නය මෙසේ අරුත් පැහැදිලි කරයි.

'හෙළිලි ශබ්දයා කෙරෙන් පරව වීන් යන නිපාත ව ඔම යන වාක්‍යව අඹු ශබ්දයත් මෙසේ ම කොට හෙළිලි වීන් ඔම අඹු වීන් යන තන්හි වාක්‍ය අප්‍රයෝගී ව....' (පෙරේරා, ජෝන්, 1876, 25 පි.)

සිදත්සභරා විස්තර සන්නය හෙළිල්ලඹු යන්නට සැපයූ විස්තරය මෙසේ ය.

'හෙළිලි වීන්, ගෞරී (එළලු පැහැ ඇත්තී) වීන්: ඔම, මි තොමෝ මය: අඹු වීන්, අම්බා වීන් (මි තොමෝ) නුයි හෙළිල්ලඹු නම.' (ධර්මාරාම නාහිමි රත්මලානේ, 1902, 107 පි)

සීගිරි හි යුගයේ පටන් ම ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන උක්තයට අතීත ක්‍රියාව ඒක වචනයෙන්ම යෙදීමේ ක්‍රමය භාවිත වී ඇති අතර සිදත්සභරාවට ලියූ පැරණි සන්න රාශියක මත් 'වී' යන පදය වෙනස් කර අර්ථ දැක්වීමට කිසිවෙකුත් ඉදිරිපත් නො වීමෙන් පෙනෙන්නේ සිංහලයේ එසේ ඒක වචන ක්‍රියා පද භාවිත කිරීමට නිදහස තිබූ බව යි.

කරුණු එසේ වුවත් සිදත්සභරා විවරණය සපයන කුමාරතුංග මුනිදාස සහ එහි දෙ වන භාගයට විස්තර සපයන²² අමරසිරි ගුණවඩු පිළිගත් මතය වී ඇත්තේ. 'වී' යන්න 'වූ' යනුවෙන් වෙනස් විය යුතු බවයි.

‘හෙළිලි වූත් ඔමැ අඹු වූත් හෙළිල්ලඹු’ (කුමාරතුංග-අමරසිරි ගුණවච්චු 2508, 22 පි.)

තව දුරටත් එහි මේ පිළිබඳ විශේෂ සටහනක් ද දක්වේ.

‘හෙළිලි වීත් ඔමැ අඹු වීත් යන පෙළ ගන්නෝ පිහිට නොලබන්නෝ ය.’ (2508, 331 ලි.)

ව්‍යාකරණ විවරණයේ මේ පිළිබඳ විශේෂ රීතිය දක්වේ.

‘ස්ත්‍රී ලිංග උක්තය ඒක වචන වුව ද අතීත ආඛ්‍යාතය බහු වචන මැ වෙයි. ‘බැමිණි ලිය පුත් රුවනග වැදු’ (කවිසේකර) මෙසේ බහු වචන වනුයේ ශුද්ධ ආඛ්‍යාතය යි. නාමාඛ්‍යාතය නොවේ.’ (කුමාරතුංග, 1963, 275 පි.)

ඉහත රීතිය සනාථ කිරීමට කාව්‍ය ශේඛරයෙන් නිදසුන් ගෙන ඇත්ත එහි ම මීට ප්‍රතිවිරුද්ධ නිදර්ශන, එනම්: ඒක වචන ක්‍රියා පද යෙදූ අවස්ථා තිබේ.

‘ඔහු තෙපදු මෙබස්-අසා ලිය කී මේ ලෙස්’ (අලවුඉසි සැබිහෙළ, 1984, 138 පි.)

19 වන සියවසේ අග භාගයේ සිංහල ව්‍යාකරණය ඉගැන්වූ උගතුන් අතර ද මේ සම්මතය පැවතිණ.

‘ඒ සාලාව නොමෝ සුධර්මාව හා සමාන වී ය.’ (ජොහැන්නස්, දොන් එච්චස්තා කීච්චස්, 1880, 116 පි.)

සයිමොන් ද සිල්වා වාසල මුදලි ශබ්දානුශාසනය හෙවත් සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය රචනා කොට අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද භාවිතය ගැන උම්මග්ග ජාතකයෙන් මෙසේ උදාහරණයක් දක්වා තිබේ.

‘සෙර තැනැත්තී කියන්නී ස්වාමීනී කපු ඇටක් ඇතුළේ ලා වට කළෙමිසි කී ය.’ (සිල්වා, සයිමොන් ද, 1945, 97 පි.)

උම්මග්ග ජාතක සංස්කරණයේ දී ඉහත පාඨය සංස්කාරකයන් වෙතස් කොට ‘කීය’ වෙනුවට ‘කිව’ යි යොදා ඇත.²³

පැරණි යුගයේ සිට ගෞරවාර්ථය සඳහා පමණක් බහු වචන ක්‍රියා පද යෙදීමේ න්‍යායය සයිමොන් ද සිල්වා වාස මුදලි පිළිගනී.

අර්ථයෙන් ද ප්‍රත්‍යයෙන් ද බහුත්වය නො හඟවන නාමය හා යෙදෙන ක්‍රියාව කිසි විටෙක ගෞරව පිණිස බන්වර්ථ ප්‍රත්‍යය ගනී.

අමරා දේවීන් නො කිපීම කැඳ යහපත් නො වී නම් කැවුම් කැව මැනව යි ස්වාමීනි, කියා අතට දුන්හ. (1945, 78 පි.)

උම්මග්ග ජාතකයෙන් ම ගත් මේ නිදර්ශනය බුක්සරණ ආදී දේශනා ග්‍රන්ථ රචකයන්ගේ යෙදුම් වලට අතිශයින් ම සමාන ය. 'දේවී' යනපදය විශේෂ ගෞරවාර්ථවාවී පදයක් නො වුවත් බිසවු, දේවී, මද්‍රිය ආදී පද ගෞරවාර්ථයෙන් සලකා බහු වචන ක්‍රියා පද යොදා ඇති අවස්ථා බුක්සරණෙන් ඇරඹුණ විශේෂ භාෂා ලක්ෂණයකි. මේ නිසා ඉහත නිගමනය බොහෝ දුරට පැරණි සාහිත්‍ය ව්‍යවහාරය දෙස බලා සකස් කර ගන්නා ලද්දකි.

ඌකාරාත්ත අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද වර්තමාන උගතුන්ට පමණක් නො ව දඹදෙණි යුගයේ ලේඛකයන්ට ද ගැටලුවක් වුවාට සැකයක් නැත. සිදත්සභරාවේ අනාගත ක්‍රියා රූපය ගැන පැහැදිලි කොට අර්ථ ක්‍රියා භාවිතය සම්බන්ධයෙන් උදාහරණ පහක් ඇසුරෙන් ඒ ගැන විස්තරයක් දක්වා ඇත්තේ එබැවිනි. එහි දක්වා තිබෙන

'මායා තුසි පුරෙහි වුසු' (ධර්මාරාම හිමි, 1902, 129 පි.) යන්නෙහි 'වුසු' යන පදය සාදා ගන්නා ක්‍රමය සිදත්සභරා විස්තර සන්නයේ දක්වා ඇත්තේ මෙසේ ය.

'වස විසීමෙහි' යන ධාතු 'වස' යි තබා ඔහු කෙරෙන් අර්ථ ක්‍රියා වාවී ශබ්දයක් කියවී කල්හි කාලාපේක්ෂා නො කොට අංග සූත්‍රයෙන් අ ප්‍රත්‍යය කොට ඉක්බිති 'අරුත් තිරිය සද' යනාදී උපාංග සූත්‍රයෙන් ස්ත්‍රාර්ථයෙහි උභ ප්‍රත්‍යය කොට ධාතුහුගේ වකාරස්ථ අකාරයානට පිළිපෙරැළි ද උකාරාදේශ හා පූර්ව ස්වර ලෝප සන්ධියෙන් ගැළපීමක් කළ කල්හි 'වුසු' යන ශබ්දය නිපදී. (1902, 130 පි.)

මෙහි පද නිෂ්පත්තිය මෙසේ පැහැදිලි කොට ඇතත් පශ්චාත්කාලීනයන් එය පිළිගත් බවක් නො පෙනේ.²⁴ ශ්‍රී රතනසාර ව්‍යාකරණය, මේ උදාහරණය ම බහු වචන ක්‍රියා පදයක් යෙදුණු ස්ථානයක් සේ දක්වා ඇත්තේ සිදත්සහරා මතය නො පිළිගත් නිසා විය හැකි ය.²⁵ හෙළු, වුසු ආදී පදවලට නූතනයන් ද අර්ථ සපයා ඇත්තේ අර්ථ ක්‍රියා ශබ්දවලිනි.

කතක් මහ සතු පෙලින් හෙළු.

(කාන්තාවන් තොමෝ මහා සත්ත්වයා හෙවත් බෝසත්හු ශෛලයෙන් හෙවත් පර්වතයෙන් හෙළවා ය.) (කුමාරතුංග මුනිදාස, 2508, 263 පි.)

මායා තුසි පුරෙහි වුසු

මහා මායා දේවිය තුමින පුරයෙහි වාසය කළා. (2508, 393 පි.)

ස්ත්‍රී ලිංගික ඒක වචන නාම පද සමග අතීත කාල ඒක වචන ක්‍රියා පද සිගිරි ගීවල පටන් 19 වන සියවසේ මැද භාගය වන තුරුත් භාවිතයට ගෙන ඇති බව ඉහත උදාහරණ වලින් පෙනී යයි. ඒ ක්‍රියා පද වී, කී, දොවී, විවාළී ආදී වශයෙන් යෙදී ඇත. අර්ථ ක්‍රියා ශබ්ද භාවිතයට ගත් අවස්ථාවල දී දුටු, වුසු, වු ආදී වශයෙන් යොදන ලද රූප අර්ථාවචන උගතුන්ගේ මත හේදයට ලක් වී තිබේ. ගෞරවාර්ථය සැලකූ අවස්ථාවේ දී කාල හේදයකින් තොර ව ඒක වචන ස්ත්‍රී ලිංගික නාම පදවලට බහු වචන ක්‍රියා පද හෝ අර්ථ ක්‍රියා පද හෝ නාම ධාතුක ක්‍රියා හෝ යොදා තිබේ. මේ කරුණෙහි ඇති ව්‍යාකූලත්වය නිසා ම දඹදෙණි යුගයේ දී ඇතැම් ලේඛකයන් ගෞරවාර්ථය අනපේක්ෂිත ස්ථානවල පවා බහු වචන ක්‍රියා රූප යෙදීමට යුහුසුලු වී ඇත. මේ අනුව නූතන සිංහලයේ දී ද ස්ත්‍රී ලිංග ඒක වචන නාම පදයකට ක්‍රියා පද භාවිත කිරීමේ දී පහත සඳහන් ක්‍රියා මාර්ග තුන අනුගමනය කළ හැකිය.

1. වර්තමාන, අනාගත යන ක්‍රියා වර්ගවල දී මෙන් ම අතීත කාලය දක්වන අවස්ථාවේදීත් ඒක වචන ක්‍රියා පද භාවිත කළ හැකි ය.

2. ඒක චචන අරථ ක්‍රියා ශබ්ද භාවිත කළ හැකි ය.
3. ගෞරවාරථයේ දී පමණක් ස්ත්‍රී ලිංගික නාම පදයේ ඒක චචන බව නො සලකා කවර ක්‍රියා වර්ගයක් වුවත් බහු චචනයෙන් තැබිය හැකි ය.

පාදක සටහන්

1. 'අතීත ක්‍රියා පදවල සිදු වූ වෙනස මෙහි දී සිතට ගන්න. ස්ත්‍රී ලිංග නාම පදයක් උක්ත වන විට වුවා ය, තැබුවා ය, හැර ගත්තා ය යනුවෙන් ද පුරුෂ ලිංග නාම පදයක් උක්ත වන විට වූයේ ය, ලැබුවේ ය, භාර ගත්තේ ය යනුවෙන් ද යෙදේ.' (අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව, 1989, 67 පි.)
2. 'උක්තය ස්ත්‍රී ලිංග ඒක චචන වුව ද අතීත ආබ්‍යාතය බහු චචනයෙන් තැබීම සම්භාව්‍ය සිංහලයෙහි දක්නා ලැබෙන ලක්ෂණයකි.' (කරුණානිලක, ඩබ්. එස්. 1995, 268 පි.)
3. 'සැලකිය: මෙසේ බහු චචන වනුයේ ශුද්ධ ආබ්‍යාතයයි. නාමාබ්‍යාතය නො වේ.' (කුමාරතුංග මුනිදාස, 1963, 275 පි.)
4. කියවන්න කුමාරතුංග මුනිදාස, ක්‍රියා විවරණය, දෙවන සැකැස්ම, කේ. ඒ. ආරියදාස සහ සමාගම, පිටු 1-106, 2500 ව්‍යාකරණ විවරණය 2 සැකැස්ම 3 පැහැරවුම, පිටු 228-273, 1963
5. සසඳන්න 'රත්වනක් ළ මය ගත' (Paranavitana, S., 1956¹¹, p. 50) 'සම්වනක් ළ මයි ගත' (1956¹¹, 141 පි.) 'කඩ නො කළ වෙණ රත්වන්' (1956¹¹, 50 පි.)
6. බලන්න Paranavitana, S., 1956¹, No : 436, p. cxxxiv & 437, 438 p. cxxxv.
7. බලන්න. Paranavitana, S., 1956¹, No: 178 p. li, No: 509 p. clix & clx, No: 521 p. clxiv

8. 'පාපෙස්සති, පමුණුවන්ති' (හෙට්ටිආරච්චි, ඩී. ඊ. 1974, 42 පි. 22 පේළිය.)
9. හෙට්ටිආරච්චි, ඩී. ඊ. 1950, වෙසතුරුදා සන්නය, ප්‍රස්තාවනා, 29 පිටුව බලන්න.
10. හෙට්ටිආරච්චි ඩී. ඊ. 1950 වෙසතුරුදා සන්නය, 95 පිටුව, 493 ගාථා සන්නය සහ 97 පිටුව 505 ගාථා සන්නය.
11. පරිදේවෙසි, හැඬු (17 පිටුව) ඉති පුච්ඡි, පිළිවිස්චු (13 පිටුව), අභිවාදය, වැඳු (123 පිටුව) හෙට්ටිආරච්චි ඩී. ඊ. 1950, සසඳන්න.
12. කුමාරතුංග මුනිදාස, 1963, 275 පිටුව සහ කරුණාකිලක, ඩබ්. එස්., 1995, 268-269 පිටු.
13. පුළුචුක වැනි පද බහු වචන ක්‍රියා පද සේ දක්වීමට උත්සාහයක් ගෙන ඇත. බලන්න. කුමාරතුංග මුනිදාස., 2500, 190 පිටුව.
14. සෝරත නාහිමි, වැලිවිටියේ, 1972, අධ්‍යෝලිපිය 6 පිටුව
15. සෝරත නාහිමි, වැලිවිටියේ, 1966, 207-213 පිටු.
16. කියවන්න. කුමාරතුංග මුනිදාස, 2500, 2 පිටුව, ආබ්‍යාත ක්‍රියා.
17. කුමාරතුංග මුනිදාස 1963, 275 පිටුව, අංක 6 බලන්න.
18. මෙ වැනි ක්‍රියා පද පාඨාන්තර සැසඳීමක දී සංශෝධනයකට ලක් විය හැකි ය.
19. 'මා.. දු කැඳු' (ආමන්ත්‍රණය කළා) ආර්යපාල, එම්. බී., 1994, 68 පි.)
 'බියෝ... පියසු' (ප්‍රකාශ කළා) (1994, 68 පි.)
 'දිගැසියක... විසු' (කථනය කළා) (1994, 68 පි.)
 'පිළිහැරි... දන්චු' (විඥාපනය කළා) (1994, 107 පි.)

කලක්.. අසක් නැරඹු (නිරීක්ෂණය කළා) (1994, 165 පි)
 ඇය දප් හළ (දුරු කළා) (1994, 117 පි)
 මා... රහස් යටි දුන් (දානය කළා) (1994, 125 පි)
 ළඳ ලිය දෙන්නට පටන් ගත් (ආරම්භ කළා) (1994,
 238 පි.)

20. රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලයීය සංග්‍රහ 1991, 119-148 පිටුව.
21. 'නිල් වූයේ ද එමු උපුල් වූයේ ද නිලුපුල්' (ධර්මාරාම නාහිමි, 1902, 107 පි.)
22. විස්තර සඳහා: කුමාරතුංග 2508, දෙ වන පැහැරැවුමේ හඳුනවුව, xix පිටුව සහ ද්විතීය භාග විඥාපනය xxvii පිටුව.
23. කුමාරතුංග මුනිදාස, 1979 දෙ වන මුද්‍රණය, 14 පි.
24. කුමාරතුංග මුනිදාස, 2508, 394 පිටුව, 'වුසු' යටතේ විස්තරය බලන්න.
25. පඤ්ඤාසාර හිමි, දෙහිගස්පේ, 1944, 07 පි. බලන්න.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

1. අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව, සිංහල කියවීමේ පොත, 7 වසර, 2 වන සංස්කරණය, 4 වන මුද්‍රණය, 1989
2. අංක 117, 3407, සිද්ධස්භරාව පුස්තකාල පොත, මහා-මන්තින්ද පිරිවෙන, මාතර.
3. ආර්යපාල, එම්. ඩී., මහාචාර්ය, (සංස්) කවි සිඵමිණ, ඇසි ගොඩගේ සහෝදරයෝ, ii වන මුද්‍රණය, කොළඹ. 1994
4. කරුණාතිලක ඩබ්. එස්. මහාචාර්ය, සිංහල භාෂාව්‍යාකරණය ගුණසේන, කොළඹ. 1995.
5. කුමාරතුංග මුනිදාස,
  - i. (සංස්) උම්මගේ ජාතකය, ගුණසේන, දෙවන මුද්‍රණය. 1979.
  - ii. ක්‍රියා විවරණය, කේ. ඒ. ආර්යදාස සහ සමාගම, මරදාන 2500
  - iii. ව්‍යාකරණ විවරණය, ගුණසේන, ii සැකැස්ම, iii පැහැරවුම, 1963. (ප්‍රථම මුද්‍රණය-1937)
6. කුමාරතුංග මුනිදාස සහ ගුණවඩු, අමරසිරි, (සංස්.) සිද්ධස්භරා විවරණය, කේ. ඒ. ආර්යදාස සහ සමාගම, කොළඹ, 2508.
7. ජොහන්නස්, දොන් එවුස්තා ක්‍රිස්ටි, සිංහල ව්‍යාකරණය, කතෝලික යන්ත්‍රාලය කොළඹ, 1880
8. ඤාණවිමල හිමි, කිරිඇල්ලේ,
  - i. (සංස්:) පුජාවලිය, සීමාසහිත ගුණසේන සහ සමාගම, කෘතිය මුද්‍රණය 1986
  - ii. (සංස්:) සද්ධර්මරත්නාවලිය, සීමාසහිත ගුණසේන සහ සමාගම, ii වන මුද්‍රණය, කොළඹ 1971.

9. ඥානසීහ හිමි, හේන්පිටගෙදර, (සංස්:) සියබස්ලකර විස්තර වර්ණනාව, එච්. කේ. ඩී. චන්ද්‍රසේන පුත්‍රයෝ, කොළඹ 1964.
10. තෙන්නකෝන් රැ., (සංස්:) සහසරණ සීමාසහිත එම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම. කොළඹ. 1902.
11. ධර්මාරාම නායක හිමි, රත්මලානේ, (සංස්:) සිද්ධස්භරා විස්තර සන්නය, සත්‍ය සම්ප්‍රවිචය යන්ත්‍රාලය 1902.
12. පඤ්ඤාසාර හිමි, දෙහිගස්පේ, ශ්‍රී රතනසාර ව්‍යාකරණය, මහා බෝධි යන්ත්‍රාලය, 1944.
13. පෙරේරා, ජෝන්, (සංස්:) සිද්ධස්භරා ලියන සන්නය, ශාස්ත්‍රාලෝක යන්ත්‍ර ශාලාව, 1876.
14. බටුවන්තුඩාවේ පඩිතුමා, දොන් අන්ට්‍රියස් ද සිල්වා, (සංස්:) සිද්ධස්භරාවේ පුරාතන සන්නය කොළඹ 1872.
15. රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලයීය සංග්‍රහය, රෝහණ අංක 3, 1991
16. චනරත්න, රංජිත්, (සංස්:) උපවංසය, සමයවර්ධන පොත්හල, කොළඹ 10, 1986
17. විමලවංස නාහිමි, බද්දේගම, (සංස්:) ධර්ම ප්‍රදීපිකාව, එම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, ද්විතීය මුද්‍රණය කොළඹ, 1962
18. සිල්වා වාසල මුදලි, සයිමොන් ද, ශබ්දානුශාසනය හෙවත් සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය, රත්නාකර යන්ත්‍රාලය. 1945.
19. සෝරත නාහිමි, වැලිවිටියේ.
  - i. (සංස්:) අමාවතුර, අභය ප්‍රකාශකයෝ, කොළඹ, ii චන සංස්කරණය, 1972.
  - ii (සංස්:) බ්‍රහ්මසරණ, අභය ප්‍රකාශකයෝ, කොළඹ, 1966

20. හෙට්ටිආරච්චි, ඩී. ඊ., මහාචාර්ය,

i. (සංස්:) ධම්මියා අටුවා ගැටපදය, ශ්‍රී ලංකා විශ්ව විද්‍යාලයේ ප්‍රකාශන මණ්ඩලය විසින් ශ්‍රී ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ මුද්‍රණාලයේ මුද්‍රාපිත යි. 1974.

ii. (සංස්) වෙසතුරුදා සන්නය, එම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම. කොළඹ 1950.

21. Paranavitana, S., Professor,

i. **Sigiri Graffiti** Oxford university Press, Vol. i, 1965¹

ii. **Sigiri Graffiti**, Oxford University Press, Vol. ii 1956¹